

VERENIGING

VAN

EINDHOVENSE

NATUURKUNDIG

INGENIEURS

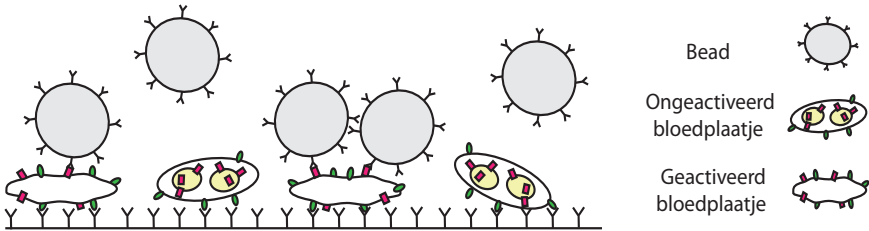
Jaargang 16, nummer 3

De visie van Klaas Kopinga

Vijf vragen aan Herman van Hoeven

Aantal eerste jaars TU/e groeit fors

VENI-barbecue

Terug naar de TU/e:

Van printers naar bloedplaatjes onderzoek

Het VENI-blad is het verenigingsblad van de Vereniging van Eindhovense Natuurkundig Ingenieurs. VENI is opgericht op 8 oktober 1993. Het lidmaatschap staat open voor afgestudeerden van de faculteit Technische Natuurkunde van de Technische Universiteit Eindhoven.

VENI

TU/e - N-laag
Postbus 513
5600 MB Eindhoven
fax: 040 - 2447035
veni@tue.nl
www.veni.nl
giro: 6728620

bestuur VENI

Thijs Knaapen, voorzitter
(thijs.knaapen@alumnus.tue.nl)
Peter van Kruisbergen, penningmeester
(peter.van.kruisbergen@alumnus.tue.nl)
Guido Quax, secretaris
(guido.quax@alumnus.tue.nl)
Daniel Willems, website
(daniel.willems@alumnus.tue.nl)
Loes van Zijp, redacteur
(loes.van.zijp@alumnus.tue.nl)
Corine Fabrie, activiteiten
(corine.fabrie@alumnus.tue.nl)
Jeroen Rietjens, bestuurslid
(jeroen.rietjens@alumnus.tue.nl)

deadline volgende VENI-blad

1 november 2009

kopij naar
veni@tue.nl

De zomer voorbij.....	4
Ontwikkelingen rond de faculteit	6
Nieuws	7
Terug naar de TU/e.....	11
Vlees op de barbecue.....	15
Nieuws	16
Na 6 ½ jaar VENI-bestuur.....	17
Aantal eerstejaars TU/e groeit fors	19
Vijf vragen aan Herman van Hoeven.....	20

De zomer voorbij

Corine Fabrie

Voor u ligt het herfstnummer van het VENI blad, ofwel alweer het voorlaatste blad van 2009. De zomer zit erop en het leven van alledag is weer begonnen. De dagen worden korter en buiten etaleren de bomen een palet van kleuren voordat ze tijdens een najaarsstorm hun bladeren laten vallen. Dit fraaie schouwspel gaat dit jaar helaas aan mij voorbij, want ik ben momenteel voor mijn werk in Australië. Hoewel mijn dag-nacht ritme daardoor uit fase loopt met dat van Nederland, kan ik door de huidige digitale middelen toch een redactionele bijdrage leveren.

In dit nummer geeft Klaas Kopinga zijn visie op een aantal ontwikkelingen rond de faculteit. Aan de hand van verschillende stellingen beschrijft hij zijn persoonlijke indrukken als decaan. Het is een boeiende uiteenzetting geworden die misschien interessante discussies zal uitlokken. Verderop in dit blad blikken de oud-bestuursleden Patrick van Aarle en Erik Kieft terug op zes en een half jaar VENI bestuur en bespiegelingen zij de fatale effecten van verschillende soorten drank op wespen. Guido Quax kijkt in deze editie nog even terug naar de barbecue van afgelopen zomer. Tijdens deze gezellige avond vloeide in de Salon de speciale bieren weer rijkelijk en werd het vlees goed doorbakken door de leden van het kandidaatsbestuur van Van der Waals. In de rubriek 'Vijf vragen aan' wordt de nieuwe directeur van het alumnibureau Herman van Hoeven geïnterviewd. Al lezend komt u onder meer te weten wat hij met het alumnibureau wil bereiken en wat zijn ambitie is. Deze keer beschrijft Loes van Zijp in de rubriek 'Carrière' hoe zij via de uitstap naar de industrie toch weer terug op de TU/e is terecht gekomen. Ook is een kort verslag opgenomen over de instroom van de nieuwe TU/e-studenten.

Natuurlijk heeft dit VENI blad ook weer een activiteitenkalender en is nieuws uit de faculteit opgenomen. Kortom het is weer een heel interessant blad geworden mede door de zeer gewaardeerde kopij die is aangeleverd.

Veel plezier toegewenst met het lezen van het VENI blad.

Ontwikkelingen rond de faculteit

Klaas Kopinga

Nu mijn eerste periode van vier jaar als decaan van de faculteit Technische Natuurkunde erop zit, lijkt het mij een goed moment om toe te geven aan de niet aflatende aansporingen van de redactie een stukje te schrijven waarin ik mijn visie geef op een aantal ontwikkelingen rond de faculteit. Laat ik voorop stellen dat ik dit stukje niet vanuit mijn functie als decaan schrijf, want dan zou het waarschijnlijk te ‘wollig’ worden en daarmee minder leesbaar. Het lijkt mij beter om een aantal van mijn persoonlijke indrukken als decaan te beschrijven aan de hand van verschillende stellingen, die misschien wat ongenueanceerd en provocerend lijken, maar zo zijn ze ook bedoeld.

De gemiddelde studieduur is op dit moment veel te lang.

Veel ouderen onder ons die terugkijken op hun eigen studieperiode, hebben een beeld van vaak niet te volgen colleges in de ochtend, meer begrijpelijke instructies en practica in de middag, allerlei activiteiten naast de studie, veel gezelligheid en veel ‘eeuwige studenten’. Gesprekken over de opzet van de studie op dit moment zijn doorspekt met begrippen als studeerbaarheid, studiewijzers, rode draad, motivatie, alternatieve onderwijsvormen, tussentoetsen, herkansingen, rendementen en ga zo maar door. Je zou dus verwachten dat dit stroomlijnen geleid heeft tot een drastische afname van de studieduur. Niets is helaas minder waar. Bedroeg de gemiddelde studieduur voor de nominaal 5 jarige opleiding Technische Natuurkunde in de periode 1993 – 1999 nog zes jaar, de studenten die in 2007 en 2008 bij TN afstudeerden hebben gemiddeld meer dan zeven jaar over hun studie gedaan.

Natuurlijk vind ik dat studenten zich naast hun studie ook op andere gebieden moeten ontplooiën. Dit hoort bij de academische vorming, hoe verschillend die dan ook wordt ingevuld. In dat licht valt een gemiddelde studieduur van zes jaar zonder meer te billijken, zeker voor de studenten die actief zijn geweest in bijvoorbeeld het bestuur van een studievereniging. Een gemiddelde uitloop van twee jaar wordt buiten de universiteit echter steeds minder begrepen, en zal op een gegeven moment via de financiering op ons terug slaan. Het zit niet in de genen van natuurkundigen om deze situatie met harde maatregelen te veranderen, maar het stellen van enige grenzen aan de vrijheid is onontkoombaar.

“Een gemiddelde uitloop van twee jaar wordt buiten te universiteit steeds minder begrepen en zal op een gegeven moment via de financiering op ons terug slaan.”

De infrastructuur van de universiteiten wordt steeds meer uitgehoud.

In de maatschappij heerst nog steeds de stellige overtuiging dat de kussens binnen de universiteit eens goed opgeschud moeten worden. Een hardnekkig misverstand is bijvoorbeeld dat talentvolle medewerkers binnen het bestaande universitaire bestel niet voldoende kansen krijgen om zich te ontplooiën doordat de aanwezige staf in de weg zit. Dit mag dan hier en daar misschien zo zijn, binnen onze faculteit kennen wij al lang geen formatiebeginsel meer, dus zijn er voor talentvolle mensen doorgroeimogelijkheden genoeg. Niettemin, gedekt door het in politieke kringen bejubelde woord ‘dynamiseren’ wordt sinds enkele jaren een flink bedrag op de reguliere universitaire middelen (de ‘eerste geldstroom’) ingehouden om dit daarna – na een uitgebreid aanvraag- en beoordelingsproces – in de vorm van persoonlijke subsidies toe te kennen aan talentvolle onderzoekers. Dit lijkt mooi, maar ook voor deze onderzoekers is een moderne technische infrastructuur onontbeerlijk. Door het weghalen van middelen uit de eerste geldstroom wordt het steeds moeilijker om deze infrastructuur binnen de universiteit in stand te houden. Ook het verwerven van projectsubsidies voor dit doel is moeilijk, omdat de geldschieters eerder zwichten voor een ‘sexy’

dan voor een 'saaie' investering. Dit punt wordt des te nijpender nu ook tweede geldstroom verstrekkers als NWO, STW en FOM steeds meer beginnen te 'snoeien' in de budgetten.

De dynamiek van het 'subsidielandschap' leidt tot verspilling van tijd en energie.

Ooit was alles overzichtelijk: als een onderzoeker of een groepje onderzoekers een goed idee had, werd er een projectvoorstel geschreven. In het geval van fundamenteel onderzoek werd het voorstel opgestuurd naar de stichting FOM, als er een duidelijke toepassing in het verschieft lag naar STW. Dit projectvoorstel werd door een vakkundige jury beoordeeld en bij voldoende kwaliteit werden de benodigde middelen toegekend en kon het personeel (meestal promovendi) worden geworven. De hoeveelheid subsidie per A4tje van het projectvoorstel rechtvaardigde de inspanning van het schrijven, zeker omdat de spelregels helder waren en de honoreringskansen nog tussen de 30 en 40% lag.

De laatste tijd ligt de nadruk vooral op programmagerichte stimulering. Willen projectvoorstellen kans maken, dan moeten ze passen binnen een bepaald programma. Een dergelijk programma is van te

“Het verwerven van project-subsidies is moeilijk omdat de geldschieters eerder zwichten voor een 'sexy' dan een 'saaie' investering”

voren geformuleerd en tot stand gekomen op basis van allerlei 'strategische' criteria, die ook door de beslissers op topniveau (politici) moeten worden begrepen. Gebruik makend van de sleutelwoorden 'focus' en 'massa' kan op het programma worden ingeschreven door consortia van universiteiten en industrieën,

die dan met 'coherente' voorstellen moeten komen. Het hele circus dat dan moet worden opgetuigd is bijzonder tijdrovend. Dit wordt vaak verdedigd met de opmerking dat het om zeer grote bedragen gaat. Op zich is dit zo, maar dat grote bedrag moet ook onder veel deelnemers worden verdeeld, zodat de hoeveelheid geld per A4tje per saldo vaak tegenvalt. Ook is het door de krachten die binnen de politiek werken niet uitgesloten dat de spelregels gaande het proces wijzigen, waardoor groepen die erg veel tijd hebben geïnvesteerd in het programma er uiteindelijk bekaaid afkomen.

Je kunt je met recht afvragen of echte innovatie wel voldoende aan bod komt binnen een vooraf dichtgetimmerd programma. Het is juist het risicodragend onderzoek van tien tot twintig jaar geleden dat geleid heeft tot de innovaties waar we nu de vruchten van plukken. Gelukkig zijn er ook nu nog subsidiemogelijkheden voor individuele groepen of onderzoekers bij FOM en STW, maar omdat deze financieringsbronnen zijn uitgekleed ten behoeve van de hierboven genoemde programmagerichte stimulering, is de honoreringskans erg laag geworden. Daarmee is – jammer genoeg – de motivatie van individuele onderzoekers om ‘meer gewaagde’ voorstellen in te dienen gedaald.

“Willen projectvoorstellen kans maken, dan moeten ze passen binnen een bepaald programma.”

De toenemende bureaucratie vormt een bedreiging.

Ik zou hier een uitgebreide bespiegeling kunnen houden over kwaliteit die voornamelijk op papier bestaat, over het gevaar van een ‘afvinkcultuur’, over het toenemende aantal (gepensioneerde) mensen dat nodig is om allerlei beoordelingcommissies te kunnen bezetten en nog veel meer. Ik ga dat niet doen, omdat ik de toonzetting van het betoog hierboven bij nader inzien al kritisch genoeg vind en graag positief wil eindigen.

Wij blijken binnen de faculteit TN met zijn allen gelukkig creatief genoeg te zijn om bij sterk veranderende randvoorwaarden (basis-kennis en houding instromende studenten, sterk wisselende bronnen van financiering etc.) voldoende ruimte en armslag te houden om leuk en zinvol onderzoek te doen en studenten via ‘onderwijs op maat’ op te leiden voor een grote diversiteit aan carrières. Ik ben mijn tweede periode als decaan dan ook met plezier en optimisme begonnen.

TU/e krijgt meeste kenniswerkers

De TU/e krijgt samen met TNO dit en volgend jaar de meeste kenniswerkers toebedeeld door het ministerie van Economische Zaken (EZ). In total worden vierhonders kenniswerkers afkomstig van ongeveer vijftig bedrijven gekoppeld aan de TU/e. Aan de TU/e gaat een groot aantal mensen van de vaste staf zorgen voor de begeleiding en ondersteuning van de projecten. Door de toegekende projecten kunnen bovendien dertig jonge TU/e-onderzoekers aan de slag.

Bron: Cursor 1, jaargang 52

Beste docenten beloond

Toegankelijk, gedreven, tijd nemend voor de extra uitleg en hun colleges larderend met veel concrete voorbeelden: Overeenkomstige aspecten in de waardering van prof.dr. Bert Meijer en prof.dr.ir. Henk Swaghten. De twee hoogleraren zijn de winnaars van de jaarlijkse onderwijsprijzen voor de beste docenten, die bij de opening van het academische jaar aan de TU/e werden uitgereikt.

Bron: Cursor 2, jaargang 52

Terug naar de TU/e

Loes van Zijp

Inmiddels is het een jaar geleden dat ik heb besloten om vanuit het bedrijfsleven terug te keren naar de universiteit om daar te beginnen aan een promotieonderzoek: een goed moment om terug te blikken en de balans op te maken.

Juni 2007: na vier jaar studeren aan de HTS en nog eens vier jaar aan de TU/e, is het felbegeerde papiertje van de universiteit binnen. Tijdens mijn afstuderen heb ik, net zoals vele anderen, niet de tijd genomen om serieus over “het leven na het diploma” na te denken. Ik wist wel dat het na 8 jaar kennis absorberen tijd geworden was om dit in de praktijk te gaan brengen en waar kan dat beter dan in het bedrijfsleven?

In eerste instantie stond Océ bij mij niet bovenaan mijn lijstje van bedrijven waar ik graag zou willen gaan werken. Misschien wel met name uit onwetendheid over de mogelijkheden dat dit bedrijf te bieden heeft voor net-afgestudeerden. Via een oud-studiegenoot, die daar al een aantal jaren werkzaam was, ben ik uiteindelijk toch verleid tot een kennismakingsgesprek in Venlo: mijn eerste sollicitatiegesprek tot dan toe, dus het zou in ieder geval een goede sollicitatieoefening zijn.

Na meerdere gesprekken met verschillende werknemers binnen het bedrijf werd ik steeds enthousiaster en dacht ik dat het misschien toch niet zo een gek idee was om daar te gaan werken. Dit werd vooral veroorzaakt door de openheid die het bedrijf wil uitstralen: geen kleine kantoortjes, maar open ruimtes waarin wordt gewerkt en weinig hiërarchische lagen tussen jou en de allerhoogste baas. Bovendien krijgt iedere nieuwe werknemer een uitgebreid introductieprogramma in het eerste half jaar aangeboden, om zowel de verschillende facetten van het bedrijf te leren kennen, als contacten te leggen met andere werknemers binnen Océ.

Ik kon me erg goed vinden in deze bedrijfsfilosofie, helaas gold dit nog niet helemaal voor het eindproduct dat bij Océ wordt ontwikkeld: document systemen. Uiteindelijk heb ik toch besloten mijn contract daar te tekenen, met de gedachte dat de affiniteit met het eindproduct niet meer belangrijk zou zijn, als ik maar aan een uitdagend stukje technologie zou kunnen werken.

De eerste maanden heb ik dan ook vol enthousiasme in een gezellige development groep gewerkt aan een vervuilingprobleem van een nieuw printstelsel. Door het gebruik van kleinere inktdruppels ontstond er een inktnevel dat het gehele systeem vervuilde. In het kader van mijn introductieprogramma had ik ondertussen met veel andere groepen kennis gemaakt. Op de developmentafdeling werd er vooral probleemoplossend gewerkt, ik miste de diepgang en creativiteit en wilde daarom graag meer richting research. Na een aantal gesprekken hierover met mijn leidinggevende werd ik wel overgeplaatst, niet naar research maar tegen mijn wensen in naar een ander project binnen dezelfde development afdeling.

“Voor mijn nieuwsgierigheid naar onderliggende fysische principes was geen plek in de milestone-gedreven organisatie”

Ik ging daar werken aan een systeem dat mogelijke problemen in een printkop in een vroeg stadium moest kunnen detecteren en oplossen voordat het voor grote problemen zou gaan zorgen. Dit was een nieuwe technologie, die voor het eerst zou worden toegepast binnen

een printstelsel. Helaas was de planning voor het implementeren van deze nieuwe technologie zo krap, dat er geen tijd was om het maximale uit de aansturing en meetgegevens te halen. Binnen onze groep waren er heel veel ideeën om deze technologie te optimaliseren, maar door gebrek aan tijd werd het een race tegen de klok en dat had zijn weerslag op mijn gedrevenheid. Voor mijn nieuwsgierigheid naar onderliggende fysische principes was duidelijk geen plaats in de milestone-gedreven organisatie en uiteindelijk bleek ook het gebrek aan affiniteit met de eindtoepassing dat effect te versterken.

Na een jaar kwam ik tot de conclusie dat ik bij Océ, of in ieder geval op de developmentafdeling, niet op mijn plek zat. Daarnaast stond er een flinke reorganisatie bij R&D voor de deur, waarbij veel banen op de tocht kwamen te staan.

Mijn zoektocht naar een leuke baan was dus weer van voor af aan begonnen. Dit keer was ik vastberaden dat ik wel op de juiste plek terecht zou gaan komen. In ieder geval had ik bij Océ gemerkt dat de eindtoepassing wel degelijk een belangrijke drijfveer zou zijn voor mijn werkmotivatie.

Tijdens mijn studie op het HBO, heb ik een half jaar stage gelopen in het academisch ziekenhuis in Utrecht en ik heb altijd met veel plezier naar die stage terug gekeken. Het was dus voor mij logisch om eerst in de medische richting een baan te gaan zoeken. Jammer genoeg bleek al gauw dat het heel erg lastig was om met “slechts” een Ir.-titel aan de slag te kunnen in een van de academische ziekenhuizen.

In de periode dat ik in Venlo heb gewerkt, ben ik altijd in contact gebleven met mijn vakgroep waar ik op de TU/e mijn afstudeeronderzoek heb verricht, Molecular Biosensors for Medical Diagnostics. Daarom besloot ik daar weer eens op de koffie te gaan, wellicht dat zij nog waardevolle contacten hadden in de richting waarin ik aan het zoeken was. Tijdens mijn bezoek vertelde Leo van IJzendoorn hoe goed het met het onderzoek binnen de vakgroep ging en uiteraard vertelde ik over mijn huidige werksituatie.

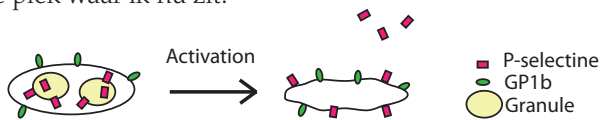
De vraag van Leo of ik geïnteresseerd was in een van de beschikbare promotieplekken binnen de groep, kwam voor mij toch als een totale verrassing: ik had nog nooit serieus de optie overwogen om te gaan promoveren. Het beeld dat ik bij promoveren had, was dat het vooral vier eenzame jaren zouden zijn met als eindresultaat een boekje dat ergens op de onderste plank van een kast zou verdwijnen. Ik wist niet hoe mijn “ideale” baan eruit zou moeten zien, maar ik wist wel dat ik dit beeld niet bij mij vond passen.

Leo vertelde me echter over een interessant project, dat gaat over het gebruik van circulerende cellen uit het menselijk lichaam als voorspellende factor voor hart- en vaatziekten. Dit project is een groot samenwerkingsverband tussen klinische, academische en commerciële partners om een brug te maken tussen klinisch relevante vra-

gen en technische producten. Meer specifiek ging het in dit geval over het onderzoek naar nieuwe technologieën voor het meten van de bloedplaatjes functie in een point-of-care apparaat (het figuur op de omslag van dit VENI-blad geeft een voorbeeld om dit te meten met behulp van magnetische beads). Om dit project tot een succes te maken, was het van belang dat er een goede samenwerking met de klinische partner (academisch ziekenhuis Utrecht) en de commerciële partners (Future Diagnostics en Philips) zou worden opgezet. Na nog een uitgebreide tweede gesprek over de inhoud van de vacature, nam ik het besluit om terug te keren naar de TU/e.

Inmiddels ben ik alweer bijna een jaar werkzaam op de universiteit en ik ben nog steeds erg blij dat ik een jaar geleden de keuze heb gemaakt om over te stappen. Wat tot nu toe het beste bevalt aan de overstap is het feit dat ik nu zelf in handen heb waar het onderzoek naartoe zal gaan. Geen milestones die door hoge heren vanachter hun bureau worden opgesteld, maar gewoon zelf de keuze hebben de dingen eruit te pikken waarin je potentie ziet.

Terug kijkend op afgelopen twee jaar, kan ik concluderen dat het een turbulente tijd is geweest. Al doende ontdek ik steeds meer hoe mijn ideale baan eruit zou moeten zien. Waar ik over drie jaar, na mijn promotie, terecht ga komen weet ik nog niet. Maar ik heb zeker geen spijt van de keuze die ik na het behalen van mijn diploma heb gemaakt om naar Venlo te gaan, anders had het me nooit gebracht op de plek waar ik nu zit.

Het gebruik van cellen als voorspellende factor voor hart- en vaatziekten. Door een bepaalde afwijking in het vaatstelsel kan een cel, in dit geval een bloedplaatje, worden geactiveerd. Hierbij komen oa. bepaalde eiwitten tot expressie op het celmembraan en worden er ook een aantal eiwitten uitgestoten die vervolgens in de bloedbaan terecht komen

Vlees op de barbecue

Guido Quax

Afgelopen 19 juni vond weer een VENI barbecue plaats. Een ruime dertig man had zich verzameld in de Salon, waar zij zich konden werpen op worsten, karbonades, kippetjes en ander braadbaar voedsel. Zoals vanouds werd de regie over de barbecue aan het kandidaatsbestuur van Van der Waals uitbesteed. Zij kregen een ruime voldoende voor het weer. Ik spreek voor meerderen als ik beweer dat ze getalenteerde barbecue-ers zijn.

Natuurlijk ging het op de barbecue niet alleen om het eten. Het is de jaarlijkse ontmoetingsplek voor VENI leden en een aantal enthousiaste Van der Waals leden om zo eens even bij te praten over wat ons het afgelopen jaar allemaal heeft bezig gehouden. Hoofdthema's van dit jaar waren natuurlijk de economische crisis in zijn algemeenheid en hoe deze zijn persoonlijke leven, op veelal negatieve wijze, zou kunnen beïnvloeden (of al beïnvloed had, maar gelukkig betrof dit slechts een enkeling). Naarmate de avond vorderde kwamen er ook lichtere thema's aan bod. Zo heb ik onder andere gehoord dat een manager van een gerenommeerd technologie bedrijf nog steeds klachten had over zijn dure wagen. Hij had beter wat extra opties kunnen nemen en niet bij het basismodel moeten blijven steken. Wellicht hebben de zorgen om de economie zijn vermogen tot genieten beïnvloed? Verder werden er vakantieplannen en de speciale bieren van de Salon besproken (die bieren...dat was lang geleden!) Tijdens het bespreken van deze bieren hebben we er ook een aantal naar binnen laten glijden. Dit leidde er onder andere toe dat ik een paar keer met de keeper heb kunnen scoren tijdens het tafelvoetbal.

Al met al, een mooie avond. Na deze bijna-midzomer barbecue kon iedereen vervolgens met een gerust hart de zomer tegemoet gaan. En die zomer was zo slecht nog niet.

Techniekstudies het lastigst

Afgestudeerde wo-studenten techniek vinden hun opleiding uitdagender en de tentamens pittiger dan afgestudeerden van andere studierichtingen.

Dat blijkt uit de WO-monitor die eind 2008 is gehouden. De enquête vroeg afgestudeerden van het examenjaar 2006/2007 naar hun studie en huidige baan.

De techniek is de enige sector waarin het percentage afstudeerders dat zegt dat er te veel diepgang in de studie zit, hoger is dan het percentage dat de studie te oppervlakkig vindt. Ook blijken techniekopleidingen een goede basis om te starten op de arbeidsmarkt. Het werkloosheidspercentage onder afgestudeerde techniekstudenten was (op de peildatum eind vorig jaar) met twee procent nog steeds zeer laag en 71 procent heeft een functie met goede carrièremogelijkheden. Wel is het zo dat ir's vaker dan gemiddeld beginnen in een functie op een lager niveau dan waarvoor ze zijn opgeleid.

Na 6 ½ jaar VENI-bestuur

Patrick van Aarle en Erik Kieft

Het was een typisch Hollandse zomeravond. Het was warm, enigszins drukkend. De dreiging van regen werd afgewisseld met korte plensbuitjes. En het was tijd om eens terug te blikken op zes en een half jaar VENI-bestuur.

Daarvoor waren ondergetekenden bijeengekomen ten huize van Patrick. Ondanks de spetters leek het weer goed genoeg om buiten te eten. De voornaamste verstoring van de rust waren enkele wespen, aangetrokken door de open flesjes bier op tafel. Nooit helemaal begrepen waarom wespen op bier afkomen, maar dat terzijde. Ons wapen in de strijd was een gloednieuwe wesperval, door Patrick opgehangen naast de schuurdeur, met een flinke scheut limonadesiroop erin. Maar voorlopig stond de teller nog op nul qua vangst.

De principe-afspraken voor onze bespiegelingen stond al vanaf de bestuurswisseling, ruim vier maanden ervoor, maar eerder was het er niet van gekomen. Misschien wel een teken dat de beslissing om het stokje van het VENI-bestuur over te dragen, inderdaad een goede was geweest.

De avond verliep rustig. Terwijl de gesprekken gingen over klussen in huis en wederzijdse vakantieplannen, liet een eerste wesp zich vangen in de val. Een plotselinge hoosbui joeg ons naar binnen, dus ging de Buienradar aan, maar kort daarna was het alweer droog en kon de terrastafel weer worden opgezocht. Intussen was het fenomeen “woordklok” bediscussieerd en passeerden de gebeurtenissen in de Tour de France de revue.

Een tweede wesp dook een Jupiler in en verzoop zich, terwijl vlak daarna het in limonade gevangen exemplaar zichzelf op wonderbaarlijke wijze wist te bevrijden – en zo stond het opeens 0-1 voor het bier.

Uiteindelijk kwam dan toch nog VENI ter sprake. We deelden de mening dat we kennelijk opeens oud waren geworden – gezien de moderne definitie van “verschillende stadia van je loopbaan” (VENI-blad jaargang 16, nummer 2: Een vraag aan vijf: de crisis; op zichzelf overigens een bijzonder lezenswaardig stukje).

Maar vooral kwamen we tot de conclusie dat we tevreden mochten zijn, aangezien we er blijkbaar in waren geslaagd, na de “doorstart” van 2002, om na zes en een half jaar als de laatsten van het toen aangetreden bestuur ook het stokje over te dragen. En we hopen dat we in de tussentijd niet alleen de continuïteit hebben bewaakt, maar ook, via onze inspanningen achter de schermen, communicatie via e-mail en in het VENI-blad, en het (mede) organiseren van zinvolle activiteiten, hebben bijgedragen aan de doelstellingen van VENI. Graag wensen we de zittende bestuursleden (nogmaals) alle succes bij het verder uitvoeren van deze taak.

“We hopen dat we in de tussentijd niet alleen de continuïteit hebben bewaakt, maar ook hebben bijgedragen aan de doelstellingen van VENI”

Tegen het einde van de avond bleken er toch nog twee wespen (en evenzoveel vliegjes) te zijn gevallen voor de verleidingen van de limonadesiroop waarmee de eindstand, inderdaad, op 2-1 kwam. Geen erg overtuigende overwinning weliswaar – misschien toch ook nog eens bier proberen?

Wij bedachten ons tot slot dat we de regelmatige bestuursvergaderingen, altijd bij een van de bestuursleden thuis, misschien wel een klein beetje zouden gaan missen. Vandaar ons voorstel om een VENI-bestuursledenalumnivereniging op te richten. Met een bestuur dat in principe de gehele vereniging beslaat. Uiteraard met regelmatige vergaderingen bij de bestuursleden thuis. En als belangrijkste activiteit het collectief dichtplakken van enveloppen. Maar als eerste komt er uiteraard een Nieuwjaarsborrel, in het Mulderke! Wiebe, Sonja, Igor, Jan-Jaap en Saskia, jullie zijn bij dezen alvast uitgenodigd.

Het laatste woord van de avond was aan de Buienradar. Er naderde een serieuzere buienlijn vanuit het zuidwesten. Voor Erik was de enige manier om nog droog thuis te komen onverwijld op de fiets springen, de vochtige avondlucht in. We moesten onze gesprekken later nog maar eens afronden. Over een maand of wat.

Aantal eerstejaars TU/e groeit fors

Het aantal nieuw ingeschreven TU/e-studenten is aanzienlijk gegroeid ten opzichte van vorig jaar. Het stijgingspercentage blijft achter bij het voorlopig landelijk gemiddelde (vijfentwintig procent) maar de cijfers wijzen uit dat de TU/e met zo'n negen procent meer eerstejaarsstudenten in de lift.

	18Sept'09	18Sept'08	Groei tov 2008
Biomedische Technologie	98	86	14%
Bouwkunde	275	263	5%
Electrical Engineering	63	72	-13%
Industrial Design	115	122	-6%
Scheikundige Technologie	57	47	21%
Technische Bedrijfskunde	206	137	50%
Technische Informatica	68	70	-3%
Technische Innovatiewetenschappen	63	48	29%
Technische Natuurkunde	69	79	-13%
Technische Wiskunde	27	23	17%
Werktuigbouwkunde	171	185	-8%

Bron: Cursor 1 jaargang 52 en STU-website

Vijf vragen aan Herman van Hoeven

Thijs Knaapen

In het eerste VENI blad van dit jaar was een interview te lezen met de voormalige directeur van het alumnibureau directeur Harmen Kragt. Thijs Knaapen heeft een gesprek met opvolgend directeur Herman Verhoeven.

Wat is uw achtergrond en hoe bent u bij het alumnibureau terecht gekomen?

Na mijn studie onderwijskunde aan de Universiteit van Utrecht ben ik aanvankelijk werkzaam geweest aan de Universiteit van Tilburg. Bij het Onderwijs Research Centrum hield ik mij met name bezig met onderzoek naar en ontwikkeling van een systeem voor kwaliteitszorg van het onderwijs en het daarvoor benodigde instrumentarium. Sinds 1989 ben ik werkzaam in Eindhoven, aanvankelijk bij de vakgroep Onderwijs Research, vervolgens bij het Onderwijs Service Centrum (OSC). In die periode ging het om onderzoek gericht op de ontwikkeling van het technisch universitair onderwijs; vanuit het OSC is bijvoorbeeld het concept OGO (Ontwerp Gericht Onderwijs) ontwikkeld en geïmplementeerd en het didactisch gebruik van notebooks in het onderwijs gestimuleerd. De laatste 10 jaar was ik aan de faculteit TM (momenteel IE&IS) bij het management van de 3 bachelor- en 4 masteropleidingen betrokken, de laatste periode als adjunct opleidingsdirecteur. Ik was verantwoordelijk voor de onderwijsfaciliterende processen onderwijsadministratie, studieadviesing, internationalisering, praktijkcomponenten, voorlichting en werving en kwaliteitszorg. Ofschoon “never a dull moment”, vond ik het na 10 jaar toch welletjes en toen ik werd geattendeerd op deze functie heb ik gesolliciteerd. Nu is die overstap niet zo groot als je misschien zou denken. Ook vanuit de faculteit ben ik voortdurend bij de ontwikkeling van het alumnibeleid betrokken geweest, zoals

de oprichting van een ambassadeursgroep voor de TIW-opleiding, de inrichting van een database met alumni en –vanuit het perspectief van kwaliteitszorg- onderzoek naar het reilen en zeilen van TB-dk-alumni (zijn ze goed terecht gekomen, wat is de waarde van de opleiding geweest voor de loopbaan). Daarnaast leek het me goed weer eens op centraal niveau een bijdrage te leveren aan onderwijs en onderzoek op de TU/e.

Hoe bevalt uw nieuwe functie u tot nu toe?

Ik ben net aan mijn derde maand begonnen en heb nog geen dag spijt gehad van mijn overstap. De vakantie heb ik zelfs als een vervelende onderbreking ervaren. Het werkgebied alumni relaties is interessant en vol uitdagingen. Het is bijzonder om in dit werkveld veel gelijkgestemden tegen te komen: enthousiaste, creatieve mensen die het belangrijk vinden om de band met alumni te verstevigen en te onderhouden. De mensen in het bureau zijn zeer gemotiveerd en zien het wederzijds belang van hun werk voor de TU/e en de alumni goed in.

Wat heeft uw voorganger Harmen Kragt u meegegeven?

Door vakanties heb ik helaas nog geen gelegenheid gehad om met mijn voorganger te spreken, maar ik denk dat hij er trots op mag zijn dat hij met het Alumni Office het alumni-beleid van de TU/e op de kaart heeft gezet. Dat is zeer zichtbaar bij de diploma-uitreikingen waar Masterstudenten nu met een TU/e sjaal tot alumnus worden “gewijd”. Er zijn heel wat zusterinstellingen die dat met jalousie bezien. Daarnaast is een belangrijke verworvenheid dat de TU/e kan beschikken over alumninet, waar op dit moment ca. 60% van de alumni in is opgenomen. Zonder database kom je nergens. Verder heb ik geconstateerd dat met de meeste alumniverenigingen een goede band is opgebouwd, ook een belangrijke voorwaarde voor de ontwikkeling van alumni-beleid.

Wat is uw ambitie met het alumnibureau? Waar wilt u heen en wat wilt u bereiken?

In het instellingsplan 2009-2012 spreekt het College van Bestuur zich uit te streven naar wederzijdse profijtelijke relaties met alumni.

We willen, uiteraard in goede afstemming met alumniverenigingen en faculteiten een meerjarenbeleidsplan ontwikkelen waar alumni-activiteiten op corporate en facultair niveau in goed evenwicht een plaats krijgen en elkaar versterken. Doelstelling is verdere integratie van de alumni in de TU/e gemeenschap. Basis voor dit plan zal een behoeften- en tevredenheidsonderzoek onder alumni zijn. Wat vinden onze afgestudeerden van het aanbod dat verenigingen en TU/e bieden? Waar liggen wensen en behoeften? Is er bv. behoefte aan een jaarlijkse alumnidag? Of aan 'State of the Art' na- of bijscholingscolleges? Zo ja, wat verwacht je daarvan als alumnus? We zijn op dit moment bezig dit onderzoek voor te bereiden. Daarbij wordt ook ingezet op vergroting van de dekkinggraad van Alumninet van 60 naar 80%. Het zoeken naar 'verloren' alumni is een project op zich waarbij we zeker ook de samenwerking met de verenigingen zoeken.

Wat is de rol van alumni in de Nederlandse samenleving volgens u en wat verwacht u van de alumniverenigingen?

Je ziet op alle Nederlandse universiteiten een toenemende aandacht voor alumni. Alumni kunnen de universiteit vanuit hun maatschappelijke positie een spiegel voorhouden. Je ziet veelal alumni terug in de raden van toezicht van een universiteit of faculteit. Ook bij ons is dat zo: de voorzitter van de Raad van Bestuur van de TU/e, Gerard Kleisterlee, was een TU/e-alumnus. De nieuwe voorzitter, Rokus van Ieperen, is eveneens een TU/e-alumnus. Een alumnus heeft per definitie een band met de universiteit, een band die je

nodig hebt voor kritische reflectie én voor het uitdragen en ondersteunen van de doelstellingen van de universiteit of faculteit. Dat kan zich op vele manieren manifesteren, niet alleen bestuurlijk of adviserend, maar ook bijvoorbeeld door het verzorgen van gastcolleges, het bieden van stageplaatsen, het begeleiden van startende ondernemers, financiering van bepaalde projecten, betrokkenheid in het voorlichtingstraject. Alumniverenigingen herbergen de meest actieve en betrokken alumni. Zij weten wat er speelt, kunnen het initiatief nemen op genoemde gebieden en katalyserend werken om grotere groepen alumni te bereiken.

Herman van Hoeven

Alumninet:

Houd uw contactgegevens actueel!

Adreswijziging?
Ander e-mailadres?
Nieuwe baan?
Contact houden met de TU/e?

U kunt wijzigingen in uw persoonlijke (adres)gegevens en voorkeuren kenbaar maken via Alumninet, de centrale alumnidatabase van de TU/e. VENI gebruikt deze database voor haar ledenadministratie en dient daarmee ook de faculteit Technische Natuurkunde, zodat u uw wijziging maar op één plek binnen de TU/e hoeft door te geven.

Dus surf naar <http://alumninet.tue.nl> en houd uw contactgegevens actueel!

Activiteitenkalender

15 december vdWaals symposium